

III.

Стигнали до кжщата на великанитѣ. Тѣ берѣли вишни въ овоцната градина. Съ една ржка свеждали върховетѣ на дърветата, а съ другата кжсали вишнитѣ.

Голчо се престорилъ, че помага на единъ отъ великанитѣ, и почналъ да яде вишни съ свободната си ржка.

Ала великанътъ пусналъ дървото и Голчо полетѣлъ нагоре, хванатъ за клонката. Той падналъ въ близкия храсталакъ. Тамъ намерилъ въ едно гнѣздо една сврака, мушналъ я въ джебъ и се престорилъ, че нищо не се е случило.

— Защо изпусна клонката? — попиталъ го великанътъ.

— Не съмъ изпусналъ клонката, а видѣхъ че лети една птица, скочихъ и я хванахъ. Ето я нѣ!

И той имъ показалъ свраката.

IV.

Великанитѣ завели гостенина при своя главатаръ и му разправили за юначеството на Голча. Главатарътъ го поканилъ да живѣе при тѣхъ.

На другото утро главатарътъ пратилъ двама великани и Голча за вода. На всѣкиго далъ по една биволска кожа. Бедниятъ Голчо едвамъ мъкнѣлъ тежката кожа празна. А какъ ще я носи, когато я напълни съ вода?

Като стигнали до извора, великанитѣ напълнили своитѣ кожи. Голчо взелъ една мотика и почналъ да прокопава вада отъ извора къмъ кжщата на великанитѣ.

— Какво правишъ? — попитали го другаритѣ му.

— Ще отведа извора въ кжщи, — отговорилъ Голчо. Защо да идваме всѣки день за вода?

— Не прави това, — замолили се великанитѣ. — Водата ще залѣе кжщата ни.

— Не. Каквото съмъ решилъ, ще го направя, — или нѣма да занеса водата.

— Остави, не прокопавай тая вада, — настоявали великанитѣ. — Ние ще отнесемъ въ кжщи и тебе и твоята биволска кожа, пълна съ вода.

Като се върнали въ кжщи, двамата великани разказали на главатаря си за постѣпката на Голча. Всички